

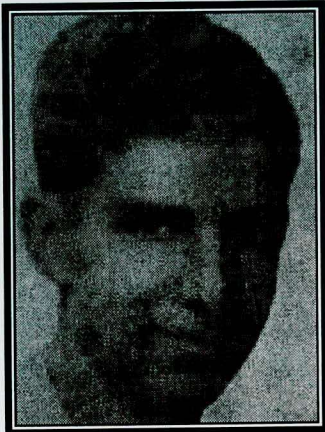

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יצחק סלומון ז"ל

בן חנה-יהודית ואברהם-יוסף

נולד בצפת

בתאריך כ"ו באלול תרפ"ו, 5/9/1926

התגורר בראש פינה

שרת בהגנה

נפל במלחמת העצמאות, בירושלים

בתאריך כ"ח בכסלו תש"ח, 11/12/1947

נקבר בהר הזיתים

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן חנה-יהודית ואברהם-יוסף, נולד ביום כ"ו באלול תרפ"ו (5.9.1926) בצפת ובעודו תינוק נתייתם מאביו. מוריו בבית-הספר המקומי שיבחו את תפיסתו, זיכרונו ובקיאותו (בייחוד בתנ"ך, שעל כל מקרה בחיים היה בפיו פסוק מן המוכן, מקורי או מותאם לצורך השעה). שנתיים למד בכיתות-ההמשך בבית-הספר העירוני בצפת וזמנו הספיק לנסיעות יום-יום הלוך ושוב להכנת שיעורים כהלכה, לקריאה שקדנית ופוריה - וגם לעזרה בעבודה במשק של סבו. בהיותו בן 16.5 התגייס לנוטרות ובשתיים וחצי שנות שירות בגליל העליון חסך משכרו הדל לצרכיו בעתיד, ובינתיים התכוון לבחינות בשעות הפנאי בתחנת הנוטרים. כשעלו הוצאות שיעוריו הפרטיים בטבריה על יכולתו הכספית, החל להשתלם בכוחות עצמו. בשירות הביטחון עסק, בעודנו נער, כצופה בשדות המרוחקים של כפרו. בנוטרות הצטיין בסדר ובמשמעת ובמסירות לתפקיד, עד כי הסרג'נט הבריטי מפקד התחנה קיבל במורת-רוח גלויה את הודעתו על התפטרותו מהשירות. יצחק הצליח בבחינות הכניסה ונתקבל לבית-המדרש למורים בבית-הכרם. בפגרות-הקיץ שימש מדריך בקייטנות שבשפלה ועל חוף הים ונודע כמחנך בחסד. כדי לפנות את השנה השנייה ללימודים אחרים עבר 3 בחינות-בקיאות בשנה הראשונה ועל בקיאותו בתנ"ך זכה בפרס דויד ילין. שיעורי ההוראה למבחן שנתן בשנה השנייה נראו בעיני בקיאים כשיעורי מורה ותיק. הוא היה ער

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לבעיות היישוב והעם ואחרי מיגור הגרמנים כתב: "המלחמה חלפה, אבל אותותיה נשארו. אין השמחה שלמה, כי איזה פחד מסתורי אופף אותנו... כדי שנהיה חופשים מפחד (רמז לאחת מארבע החירויות שהנשיא רוזוולט הכריז עליהן) עלינו להיות כפירים בין כפירים... עלינו להיות מלוכדים כאיש אחד, למען נדע להילחם ולפלס לנו דרך... כי רק המדינה העברית תערוך לשלום היהדות ולשלום העולם יותר מכל צירטר או הכרזת שיווי-זכויות". בסתיו תש"ז נכנס לשנת-הלימודים השלישית והתכוון לבחינות-הגמר (הוא חלם על השתלמות נוספת בפסיכולוגיה ובפדגוגיה באמריקה).

בימי התסיסה הערבית שלפני הכרעת עצרת האו"ם בילה לילות שמירה בעמדות ה"הגנה" ובליל החלטת עצרת האו"ם ב-29.11.1947 על חלוקת הארץ לשתי מדינות העלה דגל לאומי על משוריין-משטרה בריטי. הוא אמר לחזור ללימודים אחרי יום הפגרה והשמחה והנה פרצו המהומות והוא יצא עם חבריו לשמירה ולהגנה. אף-על-פי שכבן-יחיד לאם אלמנה היה פטור משירות קרבי ולפני כל צעד חשוב בחייו היה מבקש את הסכמת אמו, החליט הפעם על דעת עצמו בשימו מרחוק בפי אמו את דברי האם מרתה שבשיר "בין שיני אריות" של יל"ג, השולחת את בנה להילחם ברומאים, והתנדב להגנת הרובע היהודי בעיר העתיקה. הוא עמד בגבורה מול התקפות הערבים וברימוני-יד שהשליך למטרה (התאמן בכך בשורות ה"הגנה") הכריחם לא פעם לסגת. בהגינו על ישיבת "פורת יוסף" הטיל באויב רימונים אחדים בהצלחה ולבסוף נפגע מכדור צלף בראשו. הוא הובא לבית-החולים ושם מת מפצעיו ביום כ"ח בכסלו תש"ח (11.12.1947). נקבר בהר-הזיתים בירושלים.

שמו נחקק באנדרטה שהוקמה בבית העלמין הצבאי בהר-הרצל לזכר חללי הרובע היהודי ולזכר לוחמים שנפלו במערכה על ירושלים והובאו לקבורה בהר-הזיתים.